

Sygn. akt III KRS 26/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania P. T.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 grudnia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwóch stanowiskach sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczonych w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256,

z udziałem M. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2015 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury P. T. oraz przedstawienia z wnioskiem o powołanie na to stanowisko M. R. i w tej części przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako „Rada”) uchwałą Nr [...] z dnia 10 grudnia 2014 r. postanowiła: 1) przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury: M. R. oraz A. S. oraz 2) nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym Sądzie kandydatur: A. J., W. K., T. K., A. S., T. S., P. T. i K. W..

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Suwałkach, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256, zgłoszonych zostało dziewięć wyżej wymienionych kandydatur. Na posiedzeniu 10 grudnia 2014 r., na którym podjęto wymienioną wyżej uchwałę, Rada zaaprobowwała kandydatury sędziego M.R. oraz sędzi A.S., zarekomendowane jednogłośnie przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu 8 grudnia 2014 r. Uznając argumentację Zespołu, że kandydatury te są najbardziej odpowiednie do objęcia wolnych stanowisk sędziowskich, Rada przedstawiła okoliczności i argumenty, przemawiające za takim stanowiskiem. Rada wskazała, że sędzia M. R. urodził się 26 stycznia 1974 r. w B.. W 1998 r. ukończył studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu w B. z wynikiem bardzo dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej złożył, w dniach 2, 4 i 18 kwietnia 2001 r., egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. Na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w S. został powołany 16 grudnia 2003 r. Przed tą nominacją od 6 sierpnia 2001 r. pozostawał na stanowisku asesora sądowego. W ramach swoich obowiązków służbowych sędzia R. orzeka w sprawach karnych w II Wydziale Karnym, którego jest przewodniczącym od 1 września 2008 r. Począwszy od 2011 r. był wielokrotnie delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym w S. w postępowaniu odwoławczym w sprawach karnych. Ukończył ponadto szereg szkoleń zawodowych oraz w 2010 r. dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie organizacji i zarządzania w wymiarze sprawiedliwości z wynikiem bardzo dobrym. Sędzia wizytator, który sporządził ocenę kwalifikacji kandydata, wyraził pogląd, że analiza zbadanych akt, dane statystyczne oraz pozytywne opinie służbowe prowadzą do wniosku, że sędzia M. R. w czasie wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego uzyskał odpowiedni poziom wiedzy

prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Podkreślił bardzo dobrą stabilność orzecznictwa kandydata. Z kolei prezes Sądu Rejonowego w S. w opinii służbowej stwierdził, że kandydat swoje obowiązki wykonuje sumiennie, szybko podejmuje merytoryczne decyzje. Jego relacje ze współpracownikami są prawidłowe. Ma on duże umiejętności organizacyjne, co powoduje, że niejednokrotnie powierza mu się zastępowanie nieobecnych prezesa lub wiceprezesa Sądu. Cechuje go wysoka kultura osobista. Stale przy tym podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w wielu szkoleniach. W okresie objętym oceną nie wpłynęły na niego żadne skargi i nie toczyło się wobec niego żadne postępowanie dyscyplinarne. Nie zastosowano wobec niego wytyków orzeczniczych, ani też z zakresu sprawności postępowania sądowego. Zdaniem prezesa, sędzia M. R. w pełni zasługuje na powołanie go na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach. Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku na posiedzeniu 10 października 2014 r. zaopiniowało kandydaturę M. R. na wolne stanowisko sędziowskie jako bardzo dobrą. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Białostockiej w dniu 13 października 2014 r. kandydat uzyskał 61 głosów „za”, 4 „przeciw”, 11 „wstrzymujących się”. Podsumowując tę charakterystykę, Rada wskazała, że sędzia M. R. uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Rada podkreśliła bardzo dobrą stabilność jego orzecznictwa oraz to, że uzyskał on, podobnie jak sędzia A.S., najwyższe poparcia środowiska sędziowskiego na Kolegium oraz Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. Zdaniem Rady, ich kandydatury wypełniają w najwyższym stopniu wskazane w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U.2011. Nr 126, poz. 714 ze zm. (dalej, jako „ustawa o KRS”), kryteria ustalania kolejności kandydatów do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie spośród wszystkich zgłoszonych osób na stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256.

W odniesieniu do pozostałych kandydatur, Rada jedynie skrótowo zaprezentowała sylwetkę sędziego P.T. (odwołującego się w niniejszej sprawie), który uzyskał trzecie w kolejności poparcie środowiska sędziowskiego na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów (54 głosy „za”, 8 „przeciw”, 15 „wstrzymujących się”). Jest on, zdaniem Rady, bardzo dobrym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie. Ma jednak krótszy staż orzeczniczy od obojga kandydatów, gdyż asesorem sądowym został mianowany 1 lipca 2006 r., powołany na stanowisko sędziowskie 30 czerwca 2009 r. a jego kandydatura została zaopiniowana jako „dobra plus” przez Kolegium Sądu. Powyższe, przy uzyskaniu porównywalnej do wybranych kandydatów oceny kwalifikacyjnej pracy, wraz z uzyskaniem niższego poparcia środowiska sędziowskiego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów, czyni jego kandydaturę mniej odpowiednią do przedstawienia z wnioskiem na wolne stanowisko sędziowskie. W końcowej części uzasadnienia Rada wskazała, że na M. R. i A. S. oddano po 15 głosów „za” przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, na W. K. oddano 0 głosów „za”, 2 „przeciw” i 13 „wstrzymujących się”, zaś na pozostałych 6 kandydatów oddano po 15 głosów „wstrzymujących się” przy braku głosów „za” i „przeciw”.

P. T. zaskarżył przedmiotową uchwałę w części, w której Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydaturę M. R. i nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury P. T.

Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

(1) art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: ustawa o KRS) przez niedokonanie przez Radę wszechstronnego rozważenia i rzetelnej oceny wszystkich kandydatów, objawiające się w szczególności: (-) nieprawidłową analizą ocen kwalifikacji kandydatów, w wyniku czego Rada doszła do wniosku, że odwołujący się i wybrany kandydat uzyskali porównywalną ocenę kwalifikacyjną, podczas gdy, odwołujący się uzyskał lepszą ocenę kwalifikacyjną; (-) niewyjaśnieniem, jakie kryteria wpływające na ocenę kwalifikacyjną Rada wzięła pod uwagę, w sytuacji gdy odwołujący się

uzyskał korzystniejszą ocenę kwalifikacyjną aniżeli kandydat wskazany przez Radę;
(-) dowolnością ustaleń w zakresie przyjęcia, że stwierdzenie zawarte w ocenie kwalifikacyjnej kandydata wybranego przez Radę „iż w pełni zasługuje on na powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach” jest porównywalne ze stwierdzeniem, że „odwołujący się jest bardzo dobrym kandydatem na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach”;
(-) sprowadzeniem stażu orzeczniczego wyłącznie do liczby lat, które minęły od momentu mianowania kandydatów asesorami sądowymi, a następnie powołania ich na stanowiska sędziów, przy braku jakiegokolwiek analizy: liczby sesji sądenia w tygodniu, miesiącu czy roku poszczególnych kandydatów, liczby rozpoznawanych spraw, stopnia ich trudności i nakładu pracy koniecznego do ich rozpoznania, liczby sporządzonych uzasadnień, stabilności orzecznictwa, rodzaju i długości delegacji do Sądu Okręgowego w Suwałkach przy uwzględnieniu stopnia trudności rozpoznawanych spraw; (-) przyjęciem, że stabilność orzecznictwa kandydata wybranego przez Radę jest bardzo dobra, podczas gdy rzetelna analiza spraw uchylonych, zmienionych i utrzymanych w mocy, w odniesieniu do spraw rozpoznawanych w postępowaniu apelacyjnym, jest co najwyżej dobra, a przy tym jego stabilność orzecznictwa jest wyraźnie gorsza aniżeli odwołującego się;
(-) zastosowaniem innych kryteriów badania stabilności orzecznictwa kandydata wybranego przez Radę, a innych w odniesieniu do odwołującego się;

(2) art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niekierowanie się przy wyborze kandydatów przede wszystkim ich oceną kwalifikacyjną, a kryteriami drugorzędnymi, przede wszystkim: oceną kolegium sądu oraz wynikami poparcia zgromadzenia ogólnego sędziów;

(3) art. 2, 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów reguł i kryteriów równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasad demokratycznego państwa prawa, w konsekwencji czego kandydatura odwołującego się nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach;

(4) art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, przez dyskryminację odwołującego się ze względu na jego młody wiek i mniejszy staż pracy, w sytuacji, gdy okoliczności te nie miały najmniejszego wpływu na zdobyte doświadczenie zawodowe.

Skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowej uchwały w zaskarżonej części. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że jego zdaniem o wyborze przez Radę sędziego M.R., a nie odwołującego się, zdecydowały wyłącznie kryteria drugorzędne, a mianowicie nieco lepsza opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (bardzo dobry) i nieznacznie wyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Białostockiej. Zdaniem odwołującego się, jeżeli Rada uznała, że oceny kwalifikacyjne kandydatów są porównywalne, to powinna szczególnie wnikliwie przeanalizować wszystkie aspekty, które miały wpływ na te oceny. W szczególności, powinna dogłębnie przeanalizować stabilność orzecznictwa kandydatów, ilość rozpoznawanych spraw i stopień ich trudności, poziom orzecznictwa, stopień znajomości przepisów, okres delegacji do Sądu Okręgowego w Suwałkach z uwzględnieniem zakresu i kategorii rozpoznawanych spraw. Rada nie dokonała wszechstronnego porównania kandydatów w zakresie głównego kryterium, jakim jest ocena kwalifikacyjna, skupiając się na porównaniu kryteriów drugorzędnych, czym naruszyła art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Rada nie uwzględniła też faktu, że odwołujący się rozpoznawał znacznie bardziej skomplikowane i obszerne sprawy aniżeli sędzia M. R.. Ponadto analiza stabilności orzecznictwa sędziego M. R. prowadzi do wniosku, że nie była ona bardzo dobra, a co najwyżej dobra. Zdaniem odwołującego się podstawowym kryterium wyboru Rady była opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku i poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Białostockiej. W ten sposób doszło do naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a uchwała Rady została podjęta niezgodnie z prawem. Rada nie kierowała się bowiem, przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a opinią kolegium sądu oraz oceną zgromadzenia ogólnego sędziów.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie, przy czym w nawiązaniu do stawianego przez odwołującego się zarzutu w przedmiocie wadliwej oceny pracy orzecznictwa M. R. wywiodła w szczególności, że przy dokonywaniu tej oceny Rada wzięła pod uwagę „całokształt danych statystycznych” dotyczących pracy tego kandydata. Według Rady, niższy stopień załatwialności przez M. R.

spraw z kategorii „K” na rozprawach został „zrekompensowany” załatwieniem przez niego dużej liczby spraw ze wszystkich kategorii na posiedzeniach. Poza tym stopień stabilności orzecznictwa tego kandydata, przy uwzględnieniu bardzo niewielkiej zaskarżalności orzeczeń wydawanych przez M. R., „stoi na odpowiednim poziomie”. Podniesiono też, że argument dotyczący nieuzasadnionego preferowania tej kandydatury przez sędziego wizytatora stanowi w istocie kwestionowanie rzetelności działania organów samorządu sędziowskiego. W szczególności nie zostały wykazane, a nawet uprawdopodobnione, twierdzenia i zarzuty skarżącego, że jego kandydatura na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach nie została rzetelnie oceniona, a decyzja podjęta przez Radę nie jest efektem wszechstronnego rozpoznania sprawy, w tym dokumentów dotyczących odwołującego się. Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami ustawowymi, ma za zadanie wybrać najlepszego, spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów.

W odpowiedzi na odwołanie M. R. wniósł o oddalenie odwołania, któremu zarzucił „brak należytego wykazania obrazy prawa w uchwale”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, w sprawie indywidualnej wywołanej odwołaniem uczestnika postępowania od uchwały Rady, kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem. Wynika stąd w szczególności, że w sprawach dotyczących obsady stanowisk sędziowskich Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do merytorycznej oceny kwalifikacji kandydata ani decydowania o tym, kto z większej liczby kandydatów powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Kontrola sądowa w omawianej kategorii spraw koncentruje się na ocenie przestrzegania przez Radę prawa równego dostępu do służby publicznej (sędziowskiej), tj. sprawdzenia, czy nabór ten został dokonany na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej (art. 60 Konstytucji). W konsekwencji, zgodnie z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego,

kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Ocena, czy uchwała nie jest sprzeczna z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz reguł obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Zgodnie z art. 44 ustawy o KRS, do postępowania w sprawach indywidualnych przed Radą stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, co oznacza w szczególności, że granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania przed Radą, są określone zakresem zaskarżenia uchwały oraz podstawami odwołania.

Jak wyżej wskazano, odwołujący się zarzucił Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji. Zgodnie z pierwszym z tych przepisów, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Z kolei, stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy o KRS przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (pkt 1); opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (pkt 2). Należy wskazać, że jakkolwiek art. 35 ust. 2 nie odnosi się bezpośrednio do Rady, jako organu podejmującego uchwałę, lecz do zespołu, to jednak Rada, podejmując następnie (po otrzymaniu stanowiska zespołu) *in gremio* uchwałę, rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie (art. 37 ust. 1) i jest oczywiste, że wymaganie wszechstronnego rozważenia

sprawy obejmuje także ocenę prawidłowości stosowania przez zespół dyspozycji art. 35 ust. 2. Należy też wskazać, że w art. 35 ust. 2, poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji jako kryterium podstawowego i głównego, ustawodawca nie przyjął żadnej gradacji w odniesieniu do pozostałych kryteriów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, LEX nr 1405296, i cyt. wyżej wyrok z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie poszczególnych kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie, rzeczywiście spełniła wymaganie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu do wszystkich kandydatów przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów.

Z uzasadnienia zaskarżonej rozpatrywanym odwołaniem uchwały wynika, że Rada przy wyborze rekomendowanego przez Zespół kandydata M. R. kierowała się: doświadczeniem zawodowym, ocenami kwalifikacyjnymi i poparciem środowiska sędziowskiego. W związku z tym, jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały - za kandydaturą M. R. przemawia wieloletnie doświadczenie orzecznicze, bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenie w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, wysokie poparcie środowiska sędziowskiego oraz - jak to stwierdzono - „Na podkreślenie zasługuje też bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa”.

W ocenie Sądu Najwyższego, argumentacja za takim stanowiskiem Rady przedstawiona w uzasadnieniu uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada zastosowała w przedmiotowej procedurze konkursowej jasne i przejrzyste kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Przede wszystkim niejasna jest ocena kwalifikacji wybranego kandydata M. R.. W tym zakresie Rada za istotny argument przemawiający za wyborem sędziego R. uznała „uzyskaną ocenę kwalifikacyjną”. W uzasadnieniu powołano się na stwierdzenie sędziego wizytatora oceniającego sędziego R., który uznał, że „Pan sędzia M. R. w czasie wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i

procesowego oraz doświadczenia życiowego potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego”. W tym kontekście nie jest oczywiste wcześniejsze stwierdzenie, że sędzia R. uzyskał bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, skoro sędzia wizytator na określenie jego istotnych walorów zawodowych (wiedzy prawniczej, umiejętności praktycznych i dojrzałości zawodowej) użył wstrzemięźliwego zwrotu „odpowiednie”, a innych ocen kwalifikacyjnych Rada nie wskazała. Tymczasem odwołujący się wskazuje, że uzyskał od sędziego wizytatora korzystniejszą (bardzo dobrą) ocenę kwalifikacyjną niż kandydat wskazany przez Radę. W opinii tej wyniki osiągnięte przez odwołującego się zostały ocenione bardzo wysoko, a rozpoznawanie spraw w zakresie szybkości i prawidłowości podejmowanych decyzji było wzorcowe. Wątpliwości budzi też sposób zastosowania przez Radę jednego z ważnych wskaźników kwalifikacji sędziego, jakim jest „stabilność orzecznictwa”. W odniesieniu do wybranego kandydata (sędziego R.) uznano, że za jego wyborem przemawia „bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa”, nie precyzując, w czym się przejawiała i dlaczego była bardzo dobra. W uzasadnieniu nie ma zestawienia wskazanej oceny Rady z odpowiednimi informacjami dotyczącymi odwołującego się. Odwołujący się kwestionuje tę ocenę, wskazując na podstawie odpowiednich zestawień, że uzyskał lepsze wskaźniki stabilności orzecznictwa w badanym okresie, pomimo iż orzekał w bardziej skomplikowanych sprawach niż sędzia R., który orzekał w sprawach prostych, jednotomowych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w razie ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację, lokujących się przy granicy rozdzielającej uchwały pozytywne dla kandydatów od uchwał negatywnych (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015; 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788). Podobnie Sąd Najwyższy wskazał, że gdy wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić

motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, ZNSA 2011 Nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie spełnia tych wymagań. Nie jest jasne, co oznacza stwierdzenie, że odwołujący się sędzia P. T. uzyskał porównywalną do wybranych kandydatów ocenę kwalifikacyjną, skoro wybrani kandydaci uzyskali różne oceny kwalifikacyjne sędziów wizytatorów (sędzia S. wyraźnie lepszą niż sędzia R.). Zabrakło też porównania innych elementów składających się na ocenę kwalifikacji kandydata, w tym np. stabilności orzecznictwa, uzyskanych wyników studiów i egzaminu sędziowskiego, przebytych szkoleń, sposobu organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków organizacyjnych, samodzielności w organizowaniu pracy, terminowości, rzetelności w wykonywaniu obowiązków, doświadczenia orzeczniczego w sprawach, z którymi kandydat będzie miał do czynienia na nowym stanowisku i in. (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 maja 2012 r., III KRS 13/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12). Za czynnik przemawiający za wyborem sędziego R., a nie sędziego T., Rada uznała dłuższy staż orzecniczy sędziego R. oraz wyższe poparcie uzyskane przez tego kandydata na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Apelacyjnego w Białymstoku. Jak już wskazano merytoryczna ocena kandydatów jest wyłącznym uprawnieniem Rady. Niemniej jednak, w sytuacji gdy Rada uznała kwalifikacje odwołującego się i sędziego wybranego za porównywalne w oparciu o, jak wskazano, niejasne odwołanie się do oceny kwalifikacyjnej wybranych kandydatów, to zważywszy na znaczenie przypisane przez ustawę ocenie kwalifikacji kandydata, kwestia ta wymaga ponownego rozpatrzenia.

Bez wyjaśnienia wyżej wskazanych okoliczności i stosownego uzasadnienia przez Radę dokonanego przez nią wyboru, nie można - w ramach kognicji przysługującej Sądowi Najwyższemu na etapie postępowania odwoławczego - rozstrzygnąć kwestii, czy ostatecznie zastosowane przez Krajową Radę Sądownictwa kryteria oceny uczestników postępowania odpowiadają konstytucyjnym zasadom demokratycznego państwa prawa, równego traktowania i

równego dostępu do służby publicznej, wyrażonym w art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS orzekł jak w sentencji wyroku.